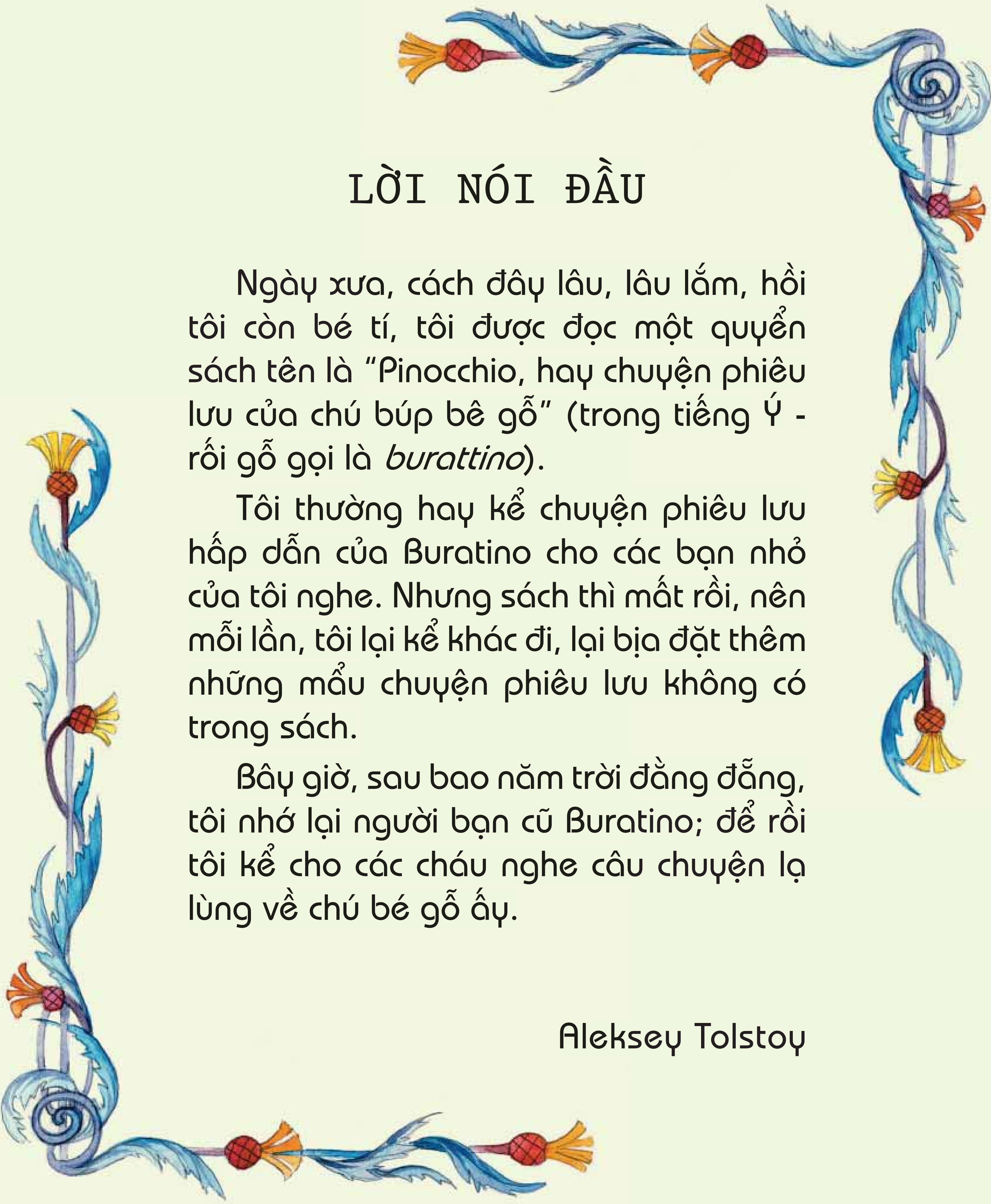

MỤC LỤC

Lời nói đầu	4
Bác thợ mộc Giuseppe nhặt được một thanh củi biết nói tiếng người	5
Bác Giuseppe cho bác Carlo thanh củi biết nói	8
Bác Carlo gọt được một con búp bê gỗ đặt tên là Buratino	12
Bác đế mèn khuyên nhủ Buratino	17
Buratino suýt chết vì đại đột. Cha Carlo may cho nó bộ quần áo bằng giấy màu và mua cho nó quyển sách vỡ lòng	20
Buratino bán quyển sách vỡ lòng để mua một cái vé xem múa rối	26
Trong lúc trình diễn hài kịch các con rối nhận ra Buratino	30
Karabas Barabas đã không đốt Buratino, lại cho nó năm đồng tiền vàng và tha cho về nhà	36
Trên đường về nhà, Buratino gặp hai gã ăn xin: mèo Basilio và cáo Alisa	42
Trong quán cơm “Ba cá bống”	49
Kẻ cướp tấn công Buratino	53
Bọn cướp treo ngược Buratino lên cành cây	58
Cô bé tóc xanh cứu Buratino	62
Cô bé tóc xanh dạy bảo Buratino	67
Buratino đến xứ Ngu Si	73

Mấy con chó cảnh sát tóm được Buratino, chẳng cho nó cãi một lời	80
Buratino làm quen với dân cư dưới ao. Nó biết chuyện mất cặp bốn đồng tiền vàng. Rùa Tortila cho nó một chiếc chìa khóa vàng	84
Buratino trốn khỏi xứ Ngu Si, nó gặp một chú bé cũng khôn khở như nó	90
Pierrot kể chuyện đã cười con thỏ đến xứ Ngu Si như thế nào	94
Buratino và Pierrot đến nhà Malvina nhưng lại phải cùng Malvina và Artemon chạy trốn ngay tức khắc	103
Cuộc đánh nhau ghê gớm ven rừng	110
Trong hang	120
Buratino quyết tâm moi cho kì được ở lão Karabas Barabas câu chuyện bí mật của chiếc chìa khóa vàng	128
Buratino tìm ra được bí mật của chiếc chìa khóa vàng	134
Lần đầu tiên trong đời Buratino thất vọng nhưng mọi việc đều kết thúc tốt đẹp	141
Cuối cùng Buratino cùng Malvina, Pierrot và Artemon trở về nhà cha Carlo	150
Lão Karabas Barabas xông vào nhà bác Carlo	157
Họ tìm được gì phía sau cánh cửa bí mật	161
Đoàn múa rối mới ra mắt biểu diễn lần đầu tiên	170

LỜI NÓI ĐẦU

Ngày xưa, cách đây lâu, lâu lắm, hồi tôi còn bé tí, tôi được đọc một quyển sách tên là “Pinocchio, hay chuyện phiêu lưu của chú búp bê gỗ” (trong tiếng Ý - rồi gỗ gọi là *burattino*).

Tôi thường hay kể chuyện phiêu lưu hấp dẫn của Buratino cho các bạn nhỏ của tôi nghe. Nhưng sách thì mất rồi, nên mỗi lần, tôi lại kể khác đi, lại bịa đặt thêm những mẩu chuyện phiêu lưu không có trong sách.

Bây giờ, sau bao năm trời dằng dẳng, tôi nhớ lại người bạn cũ Buratino; để rồi tôi kể cho các cháu nghe câu chuyện lạ lùng về chú bé gỗ ấy.

Aleksey Tolstoy

BÁC THỢ MỘC GIUSEPPE NHẬT ĐƯỢC MỘT THANH CỬI BIẾT NÓI TIẾNG NGƯỜI

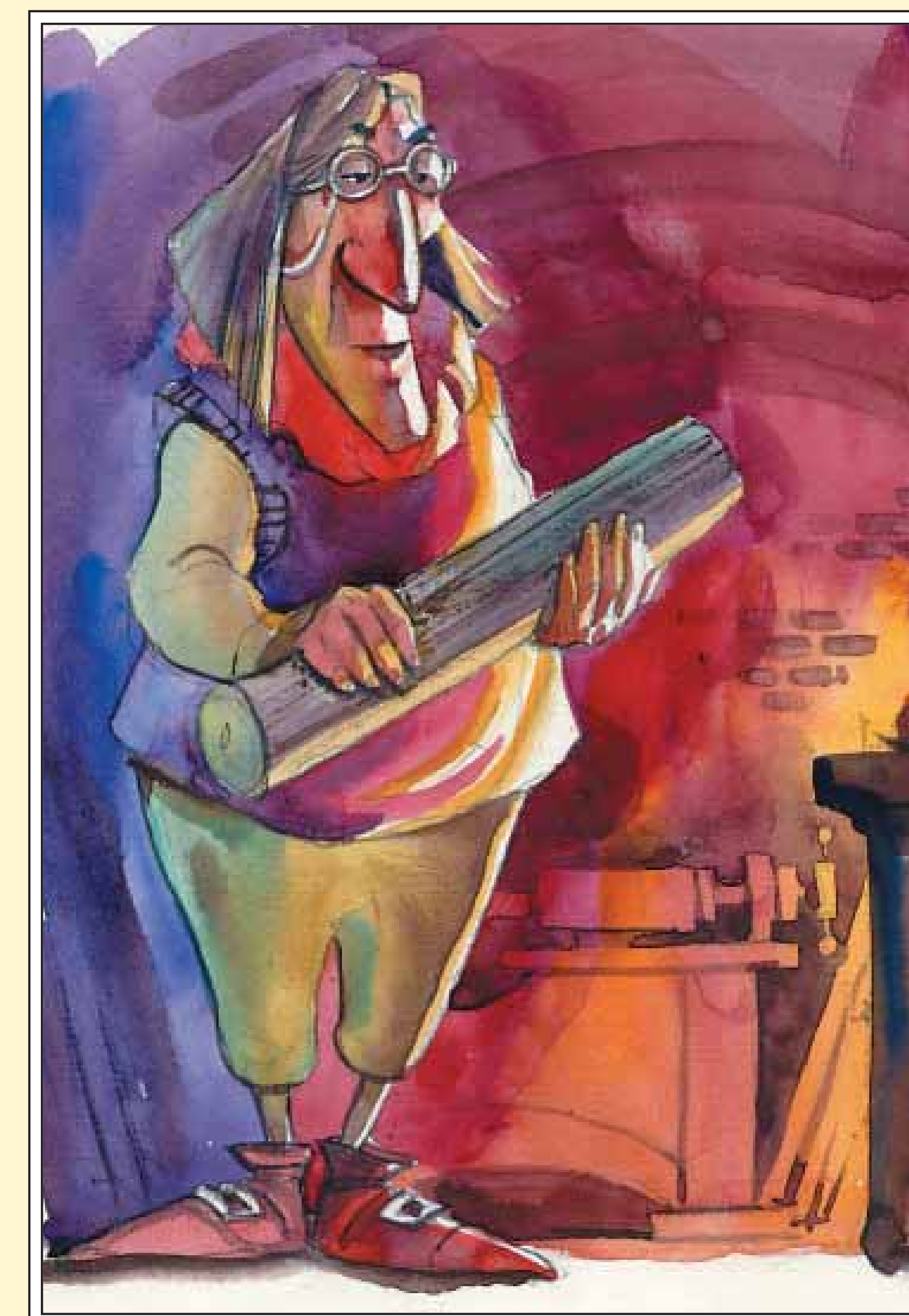

Ngày xưa ngày xưa, ở một thành phố nhỏ bên bờ Địa Trung Hải, có bác thợ mộc Giuseppe, tuổi đã già; người ta gọi bác là bác Mũi Xanh.

Một hôm, đi đường, bác nhặt được một thanh củi, một thanh củi thường thôi, vẫn dùng để đốt lò sưởi những ngày đông tháng giá.

Bác nghĩ thầm: “Hừ, mang về may ra lại được việc... Chẳng hạn, có thể đóng cái chân bàn...”

Bác Giuseppe đeo đôi mộc kính buộc xoắn một sợi dây lên

mắt - đôi mục kính cũng già nua tuổi tác lắm rồi. Bác cầm thanh củi lật đi lật lại, rồi lấy rìu đẽo cho vuông.

Nhưng vừa động đến thì bác nghe thấy một tiếng kêu rất nhỏ nhẹ:

- Ái! Ái! Xin bác nhẹ tay cho!

Bác Giuseppe kéo đôi kính ra tận đầu mũi rồi nhìn khắp phòng mộc - chẳng có ai cả...

Nhìn xuống gầm bàn - chẳng có ai...

Nhìn vào bồ vỏ bào - chẳng có ai...

Nhô đầu ra ngoài nhìn - chẳng có ai...

Bác nghĩ bụng: “Có lẽ mình nằm mê chắc! Có quái ai đâu mà kêu!”

Bác lại cầm lấy cái rìu, vừa bỏ xuống thanh củi thì lại nghe thấy tiếng rền rĩ khe khẽ:

- Trời ơi! Đau quá! Cháu đã bảo bác rồi mà!

Lần này, bác Giuseppe mới hoảng lên thật sự. Bác phát nóng, phát sốt lên, hơi nóng bốc nhòa cả cặp mắt kính... Bác xem xét cẩn thận mọi xó trong buồng, chui cả vào tận lò sưởi mà nhìn. Bác vẹo cổ nhìn rõ lâu vào lòng ống khói xem có ai không.

- Không, chẳng có ai hết.

Bác đành bụng bảo dạ: “Hay là tại mình uống cái gì nặng quá, nên tai nó ù lên chăng”.

Không phải, hôm nay bác chẳng uống gì khác mọi ngày cả. Bác hơi yên tâm, bác cầm lấy cái bào. Bác lấy búa gõ mấy cái vào lưỡi bào

cho vừa khớp rồi đặt thanh củi lên bàn. Nhưng bào vừa đặt lên thanh củi thì bác lại nghe thấy một tiếng kêu thất vọng khe khẽ:

- Ái! Ái! Ái! Bác ơi, bác đừng đâm cháu thế nữa, bác ơi!

Bác Giuseppe vớt bào xuống đất, lùì, lùì mãi rồi ngã bệt xuống: bác đã đoán đúng, cái tiếng ấy ở thanh củi phát ra.

BÁC GIUSEPPE CHO BÁC CARLO THANH CỦI BIẾT NÓI

Vừa lúc ấy, bác Carlo là người bạn già của bác Giuseppe bước vào nhà. Bác Carlo vốn là một tay chơi đàn đại phong cầm.

Ngày trước, bác Carlo đầu đội cái mũ rộng vành, lang thang tỉnh này sang tỉnh khác với một cái đàn phong cầm tuyệt đẹp để kiếm ăn bằng tiếng đàn, lời ca.

Bây giờ bác đã già lại yếu, đàn thì đã gãy từ lâu rồi.

Bác vừa bước vào vừa nói:

- Ấy, chào bác Giuseppe, bác làm gì mà bỏ lê bỏ càng thế?

Bác Giuseppe vừa đáp vừa lăm lét nhìn thanh củi:

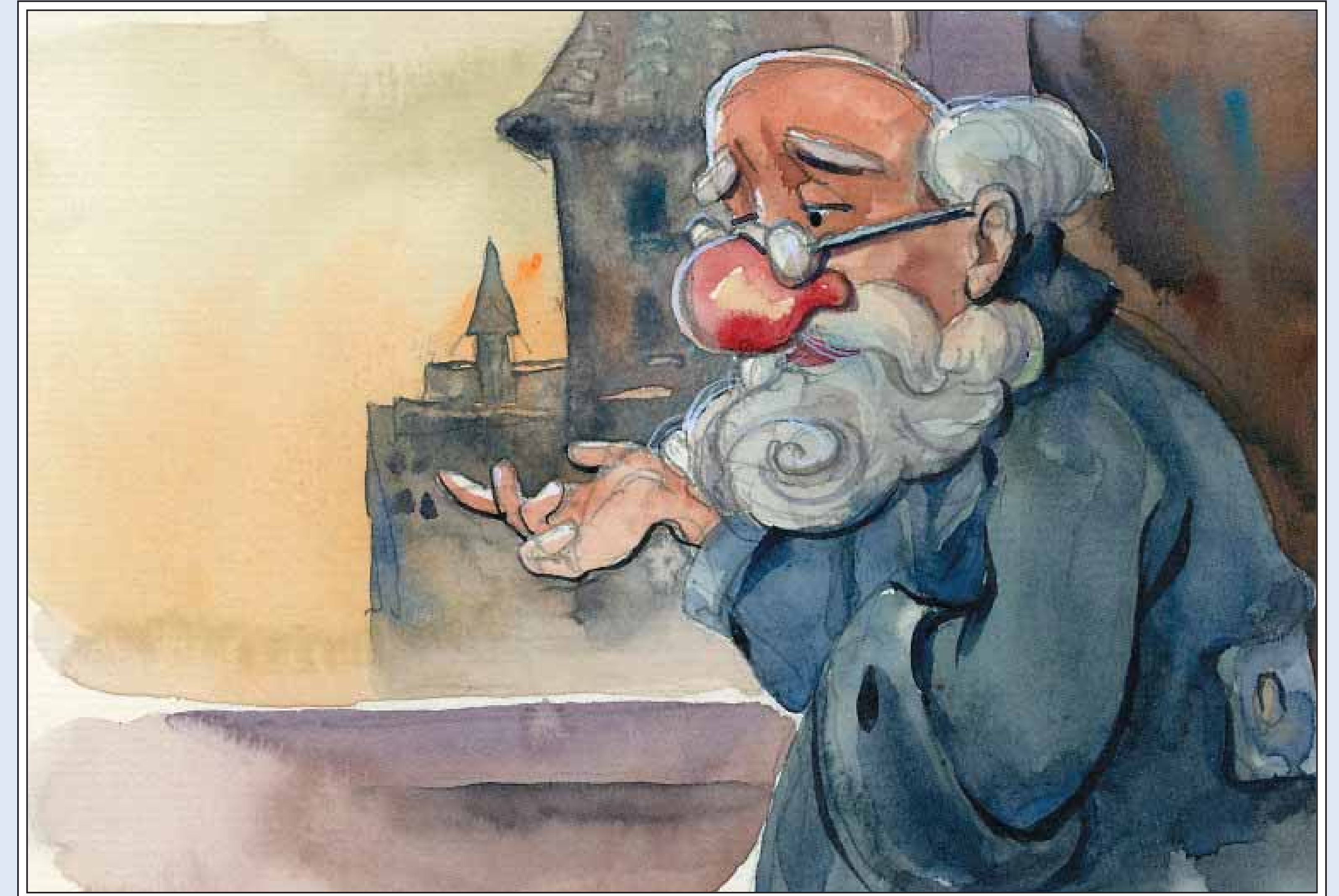
- Bác ạ, mất cái đỉnh ốc nhỏ rồi, rơi chỗ quái nào chẳng biết nữa!

Còn bác, dạo này ra sao?

Bác Carlo trả lời:

- Khổ lắm bác ạ. Đã nghĩ nát óc mà chẳng biết sống cách nào.

Bác xem có cách gì giúp tôi, hay mách hộ ý kiến...

Bác Giuseppe nghĩ thầm: “Mình phải tổng quát cái thanh củi đáng nguyên rửa này đi mới được”, rồi vui vẻ bảo bạn:

- Khó gì! Khó gì! Đấy, bác nhìn thanh củi trên bàn mà xem, đẹp tuyệt! Bác Carlo ạ, bác lấy mang về xem...

Bác Carlo buồn bã đáp:

- Được. Nhưng để làm gì? Cái xóm nhà tôi, đến lò sưởi cũng không có mà đốt củi.

- Không phải nói bông đâu, bác về lấy con dao nhọn, gọt một con búp bê, rồi dạy nó nói mấy câu bông lon, dạy nó hát múa. Thế rồi bác đem nó ra phố làm trò, thế là bác có cơm ăn, rượu uống.

Lúc ấy, bỗng nghe thấy một tiếng reo vui vẻ, từ phía thanh gỗ ở trên bàn:

- Phải đấy! Ý kiến của bác Mũi Xanh hay quá! Hoan hô!